
La Seu de Mallorca

Miquel Costa i Llobera

Alta, gran, ardid, heroica, canta l'himne triomfal,
adreçant a Déu cent braços d'ossatura colossal
sobre el mar que humil li besa l'escambell del setial.

És la Seu de les primícies d'aquell Rei Conqueridor
que devia alçar mil temples, oh gran Verge!, en vostre honor
mes aquest vos oferia de sa vida al punt millor.

D'aquell hèroe, d'aquell segle aquí es mostra l'ideal:
per això un Te-Deum de pedra és aquesta catedral,
per això és figura símbol de l'Església maternal.

A les naus, l'Església-poble, que és ramat del Bon Pastor;
més amunt, l'Església-mestra, tribu ungida del Senyor,
i allà al fons, l'Església-glòria, entrevista en l'esplendor...

Sots la rosa més enorme que ha florit l'art ogival
temple a part hi forma l'absis per al chor sacerdotal,
dominant-hi tots els ordres la cadira episcopal.

Entre apòstols i grans àngels pel gran absis esculpits,
qui del culte i la pregària duen signes exquisits,
finestrals altíssims clamen pels vitratges colorits.

Allà al fons, damunt el trono de mitrada autoritat,
guaïta excels, inabordable, un terç temple més sagrat,
santuari del misteri de l'augusta Trinitat.

Tot obert son finestratge deu teixir-li vels de llum
on l'encens, flotant, iritza les boïrelles del seu fum;
on set llànties representen la pregària qui es consum.

Els set àngels qui assisteixen a davant l'Omnipotent
aqueix temple t'explicaren, oh Gaudí, son alt sirvent:
tu, sentint-ho, en penetrares el simbòlic pensament,

tu, vident, l'has revelada, nostra augusta catedral,
renovant per dellà els segles son concepte original,
restablint-hi clar el símbol de l'Església maternal.

Canti, doncs, per les centúries Seu tan plena de sentit:
de Déu canti les lloances, de la Pàtria, l'Esperit,
i no manqui tal prodigi fins que el món serà finit.

Miquel Costa i Llobera